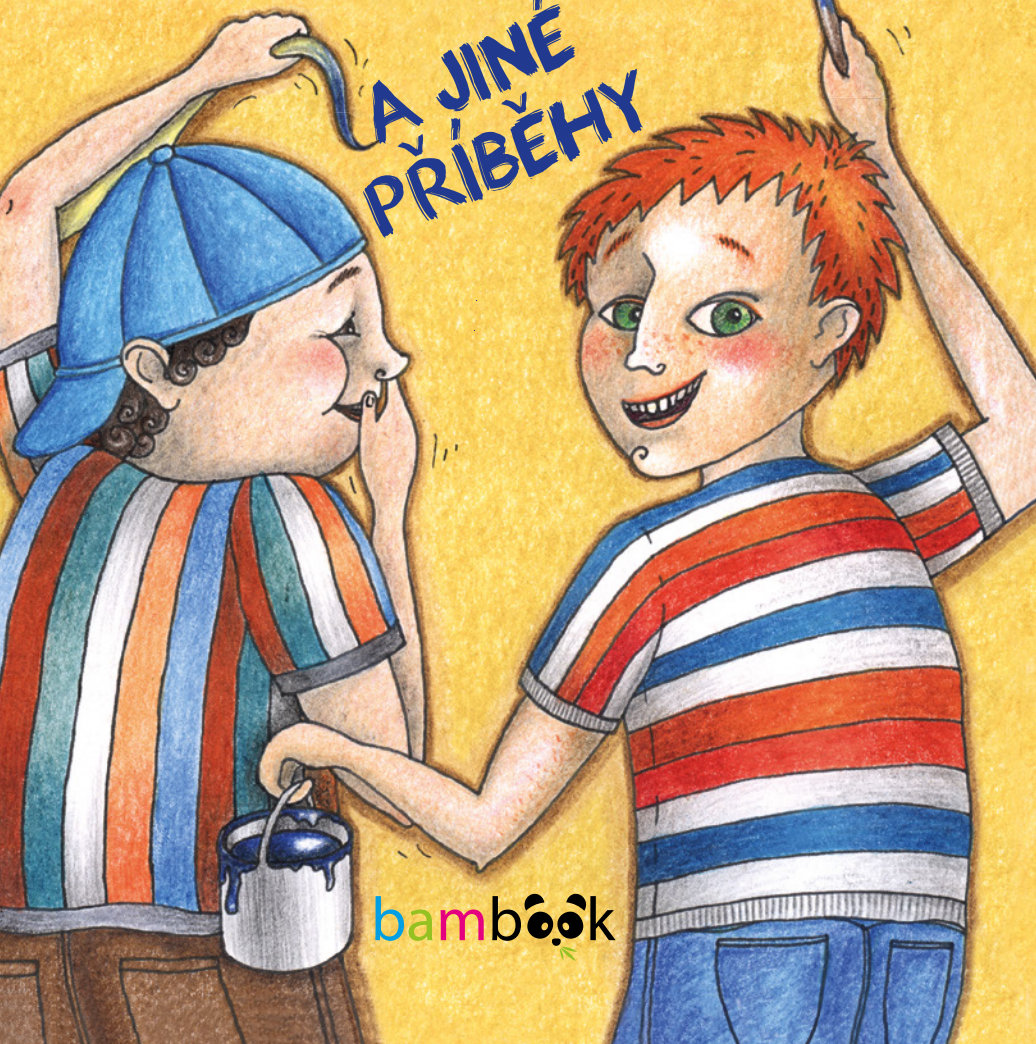

LUBOR FALTEISEK

KONEC BEDNY

A JINÉ
PŘÍBĚHY

bambóok

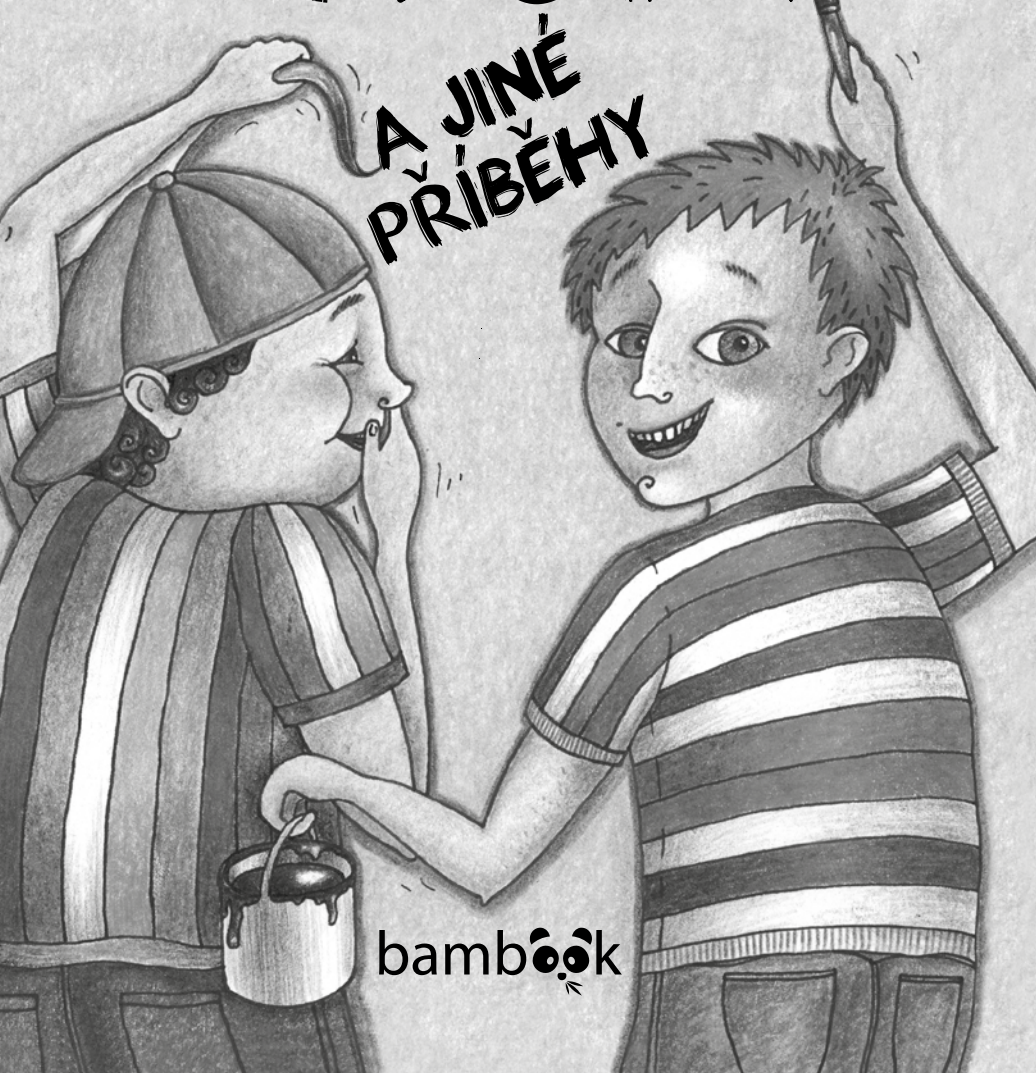
bamb**ook**

LUBOR FALTEISEK

KONEC BEDNY

A JINÉ
PŘÍBĚHY

bamb**ook**

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Lubor Falteisek

KONEC BEDNY A JINÉ PŘÍBĚHY

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400

www.grada.cz

jako svou 5997. publikaci

Ilustrace Eva Válková

Odpovědná redaktorka Helena Varšavská

Sazba a zlom Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 120

Vydání 1., 2015

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

© Grada Publishing, a. s., 2015

© Lubor Falteisek, 2015

Illustration © Eva Válková, 2015

ISBN 978-80-247-9967-4 (ePub)

ISBN 978-80-247-9966-7 (pdf)

ISBN 978-80-247-5738-4 (print)

OBSAH

Tajemství školníka Jiráska	7
Veselý zážitek z prázdnin	16
Kájův psí pokus	23
Sedm okouzlených dnů	32
A nejhorší ze všech je Vydra	46
Kapr po srbsku	67
Největší vánoční požár	75
Novoroční předsevzetí	84
Bohouš aneb Případ psa domácího	89
Konec Bedny	104

The title is rendered in a highly stylized, hand-drawn font. 'Tajemství' is at the top, with a sponge on the 'T', a hat on the 'J', and a hand holding a pen on the 'V'. Below it is 'skříňky' with a box labeled '7.A' and a clock face on the 'í'. The bottom line is 'Jiráska', with a pencil on the 'J', a cloud labeled 'MLOK' above the 'i', a hand holding a pencil on the 'A', and a branch on the 's'. To the right of 'Jiráska' is a date stamp '1415 2015' with a question mark below it.

Tajemství skříňky Jiráska

Do jedné třídy naší školy chodí Svatopluk Čech a Karel Čapek. A nejenže spolu sousedí v seznamu žáků, jelikož jsou oba od Č, ale oba dokonce sedí v jedné lavici a už odedávna spolu kamarádí. Nejspíš proto, že se jim oběma děti pošklebovaly ze stejných důvodů. „Čechu, Čechu, napiš nějakou básničku do školní kroniky,“ volali kluci na Svátku v době, kdy psát verše byla hrozná ostuda. A jindy se postavili pod okno Čapkových a jeden kluk hlasitě zavolal: „Kájo, půjdeš dneska ven?“ A ten druhý kluk, který stál vedle, mu hned odpověděl: „Néé, píšu nový román a nesmím ven, dokud ho nenapišu...!“

Čech s Čapkem byli nejdřív na svá jména naštvaní a nejradši by se jmenovali Jan Novák nebo Josef Novotný, ale pak si zvykli a najednou začali být hrdí, že

se jmenují tak krásně spisovatelsky. A dokonce o sobě začali tvrdit, že jsou přímými potomky toho slavného Svatopluka Čecha a ještě slavnějšího Karla Čapka, o kterých se učí v hodinách českého jazyka a literatury, což ovšem nebyla ani docela malá pravda. Přesto tomu některé spolužačky věřily.

Ve školách bývají s každým novým školním rokem nějaké změny, přicházejí noví učitelé a starí odcházejí na zasloužený odpočinek, protože mají z té školní zoologické zahrady docela pocuchané nervy. Letos se ovšem udála změna velice významná, mnohem významnější, než když loni matematikářka Fryčová najednou začala učit dějepis, který moc neznala, a byla vždycky jen o hodinu napřed před ostatními žáky. A to ještě občas zapomněla, co právě učí, a letopočty napsané na tabuli z roztržitosti najednou podtrhla a sečetla nebo je vynásobila datem.

Letošní změna spočívala v tom, že do naší školy přišel nový školník. Byl vysoký jako bidlo a hlas měl jako tygr, i když mu už bylo nejmíň padesát.

Nový školník si s sebou přinesl i nové zvyky. Tak třeba stál každé ráno u schodů do školy a všechny opozdilce zapisoval na tabuli u dveří žlutou křídou.

Brzy nachytal také Svátku s Karlem. Chodívali většinou do školy spolu, byli to přece velcí kamarádi. Když jeden zapomněl úkol, neměl ho ani druhý – a když jeden z nich zaspal a hrozilo, že přijde do školy pozdě, přišli pozdě rovnou oba. Teď je školník uviděl, jak se

pokoušejí neviditelně proklouznout za jeho zády, a zakýval na ně ukazováčkem, aby přišli blíž, protože kdyby promluvil svým tygřím hlasem, rušil by v okolních třídách právě započatou výuku.

Žáci se k němu neochotně přišourali a Kája Čapek se trochu drze podíval na hodinky, zatůkal na ně a přiložil si je k uchu, neboť dělal, že se mu opozdily.

„Jak se jmenujete?“ zašeptal mohutný školník a ve dveřích se v tu chvíli rozdrnělo sklo.

„Karel Čapek,“ řekl Kája Čapek.

„Svatopluk Čech,“ řekl Sváta Čech.

Školníkovi se zlomila křída, jak se na ně prudce ohlédl. Zablýskal očima a řekl: „A jestlipak víte, kluci, jak se jmenuju já...?“

„To nevíme,“ krčili kluci rameny a Sváta se ještě rychle ohlédl na tabulku na dveřích školnického bytu, který byl v přízemí, ale tam stál pouze krasopisně vyvedený nápis: *Školník*.

„Čech Svatopluk a Čapek Karel,“ předříkával si hrozivě, a přesto tiše pan školník, ale muškátu v květináči na zídce stejně upadly dva listy.

Kluci už chtěli zmizet, tvářili se otráveně a byli trochu skleslí, ale školník se k nim najednou sehnul a pravil: „Tak já vám řeknu, jak se jmenuju,“ rozmáchl se do širokého gesta, „já se totiž, pánové, jmenuju Alois Jirásek.“ Vychutnával si překvapení, které způsobil, trochu se usmál a levou rukou obě slavná jména z tabule pozdních příchodů zase smazal. „Abyste

neřekli,“ dodal ještě a rukou naznačil klukům, aby plavali.

Od té doby to Sváta s Kájou měli u školníka Jiráska dobré. Ráno na ně u dveří vždycky mrkal a jednou jim dokonce spiklenecky zasalutoval. A klukům se tohle nečekaně navázané přátelství brzy hodilo. Třeba v tom, že nemuseli číst žádnou povinnou četbu a knihy Aloise Jiráska zvláště. Pan školník měl za léta svého školníkování na různých školách nastrádanou docela slušnou knihovnu. Velkou část tvořila právě významná díla zadávaná žactvu v průběhu let za povinnou školní četbu. Některé spisy měl dokonce v několika vydáních, jiné už dávno mezi školní četbu nepatřily, ale pan školník doufal, že se do školních osnov jednou zase vrátí, a proto je z knihovny nevyřadil.

A ještě jedna věc tu hrála důležitou roli – školník Jirásek všechny ty knihy na rozdíl od některých žáků přečetl. Když za ním Karel a Sváta zašli, ochotně jim za čtvrt hodiny pověděl obsah, kluci si ho jen trochu upravili a úkol byl hotový. Nemá se to, to je jasné. Ale stejně jasné je, že se to přesto dělá!

Celou jednu skříňku měl pan školník vyhrazenou pro jediného autora – Aloise Jiráska, svého jmenovce. Byl totiž nadšeným obdivovatelem jeho historických románů a jako kluk se také chtěl stát spisovatelem. Už kvůli tomu jménu. Přečetl všechno, co mu padlo do ruky, začal knížky i sbírat, aby se co nejvíc přiučil, jak se píšou, ale i když přečetl už tisíce knih, těch nejlep-

ších i těch nejhorších, sám ještě ani jednu nenapsal. Dál zůstával školníkem a byl tak trochu ve stínu Jiráska-spisovatele.

Tohle jednou vyprávěl oběma chlapcům a nabádal je, aby četli díla svých slavných jmenovců a aby se jejich jméno snažili dál proslavit něčím velikým, nejlépe nějakým statečným činem, ke kterému mají kluci kolem třinácti přece jen blíže než ke spisovatelství.

Ve čtvrtek o polední přestávce se z dlouhé chvíle žáci tloukli sešitem do hlavy, sekali se pravítkem přes prsty a házeli po sobě mokrou houbou. Co se taky dá o dlouhé polední přestávce v prázdné třídě dělat? Jenže měli děsnou smůlu. Nešťastnou náhodou trefili tou těžkou mokrou houbou lustr. Sklo je zatraceně křehká věc a do školy by asi ani patřit nemělo, protože teď se lustr rozkrápl jako skořápka a řachnul na podlahu. Šlo sice jen o jediné svítidlo, a ve třídě byly celkem čtyři, což je dost, ale učitelka Fryčová, která právě bloumala po chodbě a přemýšlela, zda má v šesté cí hodinu dějepisu nebo v sedmé á hodinu matematiky, což se jí neustále pletlo, vrazila do třídy a na dostatečný počet svítidel v učebně měla docela jiný názor.

„Čapek a Čech, no jo, známé firmy,“ řekla a otočila vypínačem, aby se přesvědčila, zda funguje aspoň žárovka, „tak zítra ráno v devět nula nula nástup v ředitelně. Ničit školní majetek! Nevážit si společné práce všech!“ kárala žáky, kteří se sice bránili, že to spadlo samo od sebe a mohlo je to snad i zabít, kdyby tam

v tu chvíli byli, jenže tam naštěstí vůbec nebyli, protože přišli do třídy až po té události, ale učitelka Fryčová se znalecky rozhlédla po třídě, uviděla dva mokré fleky na stěnách a pod jednou lavicí spatřila houbu, takže věděla svoje.

Nešťastný Sváta a smutný Karel se těsně po vyučování zastavili u školníka Jiráska. Hned mu vyklopili, v čem lítají, protože doufali, že jim pomůže. A když už jim nepomůže, že je aspoň pochopí.

„No, to jste si nadrobili pěkně chleba do polívky,“ smál se a mračil najednou pan školník, „to jste si na-vařili hezkou kaši, přátelé,“ drbal se za ušima a rovnal v kredenci skleničky, které se jeho burácivým smíchem pokácely. „To není obyčejná rejže, v které jste se ocitli, to je přímo rýžový náryp,“ volal radostně z okna a chlapci pozorovali, jak se z nízké švestky na školním pozemku sypou na zem zralé plody, jako by je naráz setřáslo zemětřesení...

„Kolik může taková skleněná baňka stát?“ zeptal se konstruktivně Sváta. „Padesát kaček? Nebo stovku? A i kdyby pět set, při mém kapesném to za rok za dva našetřím jako nic,“ šklebil se na spolužáka Čapka tak usilovně, že jeho tvář připomínala psa boxera.

„No nic, chlapci,“ nadýchl se školník Jirásek, „ještě jsem tady já. Přece nenechám potupit své přátele s tak slavnými literárními jmény! Vždyť byste za to mohli slíznout dvojku z chování, jen to fíkne! Běžte jen klidně domů, já to sklíčko vyměním a ráno to v ředitelně